



**РЕПУБЛИКА СРБИЈА**  
**УПРАВНИ СУД**  
**5 У. 13857/16**  
**Дана 06.12.2018. године**  
**Б Е О Г Р А Д**

### **У ИМЕ НАРОДА**

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Јелене Тишма-Јовановић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Николић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца „А.А.” д.о.о. из ..., Улица ... бр. ..., кога као законски заступник заступа директор Б.Б., преко пуномоћника Мила Ђ. Грујичића и Јелене М. Ђосић, адвоката из Београда, Улица Милана Ракића бр.4, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, чије је предмете преузело Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак – Одељење за другостепени царински поступак Београд, ради поништаја решења, број: 148-05-039-00-1133/2-2016 од 07.09.2016. године, у правној ствари царине – понављање поступка, у нејавној седници већа, одржаној дана 06.12.2018. године, донео је

### **П Р Е С У Д У**

**Тужба СЕ ОДБИЈА.**

### **Образложење**

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца, изјављена против решења Царинарнице Београд, 02 број У/І-411/3-2013 од 29.03.2016. године, као неоснована. Наведеним првостепеним решењем одбија се предлог тужиоца за понављање поступка, окончаног решењем Царинарнице Београд 02 број У/І-411/2013 од 23.04.2013. године као неоснован, а жалба не одлаже извршење овог решења.

Тужилац тужбом, поднетом Управном суду преко пуномоћника дана 04.10.2016. године, оспорава законитост решења туженог органа, истичући да је оспорено решење незаконито, јер је засновано на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању и донето уз повреду одредбе члана 192. став 1. и члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку. Како је у тужби наведено, Решењем Министарства финансија, Управе царина, Царинарнице Београд, У/І-411/2013 од 23.04.2013. године, мењају се подаци у ЛЦИ УВ-4 број 13620 од 24.03.2011. године и обавезује правно лице „А.А.” д.о.о. из ... на уплату износа од 18.279,00 динара на име

накнадне наплате мање плаћеног царинског дуга за робу стављену у слободни промет по ЈЦИ УВ-4 број 13620 од 24.03.2011. године. Решењем Комисије за прекршаје Царинарнице Београд број П-20/14 (П-85/2014) од 25.11.2015. године окривљено Привредно друштво „А.А.” д.о.о. са седиштем у ..., као правно лице и Б.Б. из ..., као одговорно лице у правном лицу, оглашени су одговорним за прекршај из члана 294. став 1. тачка 1. став 2. Царинског закона, којим решењем су им изречене новчане казне и то окривљеном правном лицу у износу од 100.000,00 динара и одговорном лицу у правном лицу у износу од 10.000,00 динара. Пресудом Прекршаној апелационог суда у Београду 212 ПРЖУ број 3015/15 од 19.02.2016. године, уважава се жалба окривљеног Привредног друштва „А.А.” д.о.о. и одговорног лица у правном лицу Б.Б. из ... и преиначује решење Министарства финансија, Управе царина, Царинарнице Београд број П-20/14 (П-85/2014) од 25.11.2015. године, тако што се окривљено правно лице Привредно друштво „А.А.” д.о.о. и одговорно лице у правном лицу Б.Б. из ... ослобађају кривице. Како је, даље, у тужби наведено, у Пресуди 212 ПРЖУ број 3015/15 од 19.02.2016. године Прекршајни апелациони суд је изнео образложење да извршење прекршаја није доказано, већ се подносилац захтева у свом акту од 17.03.2015. године позива на озбиљну формалну нерегуларност и да се у складу са тим може закључити да се овакви докази о преференцијалном пореклу робе, које издаје Привредно друштво В.В. из Швајцарске не могу сматрати веродостојним документима, те да из овако прецизираних навода захтева за покретање прекршајног поступка не може се утврдити да су окривљени поднели нетачан податак, при чему из доказа у списима предмета не произлази да докази о преференцијалном пореклу робе нису веродостојни, већ да је у питању озбиљна формална нерегуларност, па је у пресуди Прекршајног апелационог суда од 12.05.2015. године првостепеном органу указано да сама чињеница да нека роба, по мишљењу царинског органа, не испуњава формални услов за примену преференцијалне стопе царине сходно Прелазном споразуму о трговини и трговинским питањима између Европске заједнице и Републике Србије, не значи аутоматски да је извршен и прекршај из члана 294. став 1. тачка 1. и став 2. Царинског закона, односно да роба није пореклом из Европске уније. Како је роба у Републику Србију допремљена из Немачке, односно земље чланице Европске уније, а у току поступка ни на основу обавештења царинских администрација Немачке и Швајцарске, није утврђено порекло предметне робе, то се не може сматрати да су окривљени поднели царинском органу документацију, која садржи нетачне податке, јер су потребни подаци о роби били наведени, а питање је процене царинског органа да ли окривљени имају право на преференцијалну стопу царине. Тужилац је такође указао и на то да се у пресуди Прекршајног апелационог суда наводи да „како ни у поновном поступку није утврђено да је неки податак о роби нетачно наведен, то није доказано да су окривљени учинили прекршај за који је поднет захтев за покретање прекршајног поступка, па је овај суд применом чланом 243. Закона о прекршајима ожалбено решење преиначио и окривљене ослободио кривице на основу члана 218. став 1. тачка 3. Закона о прекршајима. Тужилац је, имајући у виду наведено, дана 22.03.2015. године Царинарници Београд поднео захтев за понављање управног поступка, окончаног правоснажним решењем У/И-411/2013 од 23.04.2013. године са позивом на одредбу члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку. Записник о утврђеном чињеничном стању Тима за накнадну контролу Београд бр. 148-09-38-02-334/4/2012 од 22.01.2013. године, био је правни основ за доношење решења од 23.04.2013. године, па је правоснажном пресудом Прекршајног апелационог суда од 19.02.2016. године,

наведени записник од 22.01.2013. године, како је тужилац истакао „стављен ван снаге и више не производи правне последице”. Међутим, захтев за понављање поступка поднет Царинарници Београд 22.03.2015. године одбијен је, јер је овај орган нашао да нису испуњени услови из члана 239. став 1. тачка 1. ЗУП-а, са образложењем да пресуда на коју се тужилац позива не представља нови доказ у смислу наведене одредбе Закона, јер је овом пресудом одлучено о прекршајној одговорности увозника и његовог одговорног лица, док новог доказа који се тиче доказа о пореклу робе који је предвиђен Прелазним споразумом у истој нема. Наиме, за робу, која је предмет овог поступка, није оспорено европско порекло, односно да је иста произведена у Европској заједници, али доказ о пореклу – изјава овлашћеног извозника из Швајцарске није могла бити прихваћена у сврху примене повластице која је предвиђена Прелазним споразумом, нарочито имајући у виду да су царинске администрације Швајцарске и Немачке потврдиле формалне неправилности при издавању предметног доказа о пореклу. Тужилац је у вези са тим истакао да, будући да су тужилац као правно лице и одговорно лице у овом правном лицу ослобођени прекршајне одговорности на основу правоснажне пресуде од 19.02.2016. године, не могу бити „кажњени” од стране Царинарнице Београд наплатом од 18.279,00 динара на име накнадне наплате мање плаћеног царинског дуга за робу стављену у слободан промет по ЛЦИ УВ-4 број 13620 од 24.03.2011. године. Како је истакао, у нашем правном систему прекршајни поступак је претходно питање у царинском управном поступку, иако се царинском обвезнику наплаћују царинске дажбине пре одлуке прекршајног органа, па би се, уместо овако погрешне управне праксе, морао прекинути царински правни поступак наплате царинског дуга на основу члана 134. став 1. ЗУП-а, док се не донесе правоснажна одлука Прекршајног суда, како би се утврдило да ли уопште постоји царински прекршај. Како то није учињено, орган је био дужан да применом члана 239. став 1. тачка 1. ЗУП-а дозволи понављање управног поступка. У прилог навода, тужилац се позвао и на Мишљење Министарства финансија број 483-00-00002/2015-17 од 05.02.2015. године, па је у вези са мишљењем истакао да је правно неодрживо да један орган на јединственом царинском подручју донесе одлуку која је дијаметрално супротна одлуци другог органа (које одлуке морају бити усаглашене), односно није могуће да царински орган не поступи по обавезујућој пресуди Прекршајног апелационог суда и у поновљеном поступку исправи грубе грешке које су нанеле штету царинском обвезнику, јер како је истакао „нема прекршаја, нема царинске одговорности и нема наплате царинског дуга”. Такође се позвао и на одлуку Врховног суда Србије У 4616/07 од 14.05.2008. године, истичући да у конкретном случају, имајући у виду садржину ове одлуке, има места прекиду поступка код царинског органа до окончања поступка пред прекршајним судом јер, како тужилац закључује, претходно питање је оно питање, "чији правни одговор представља саставни део чињеничне грађе који је потребан да би се могло одлучивати о предмету управног поступка који је у току - претходно је у односу на решење главне управне ствари, да је подобно да и само буде предмет засебног правног поступка, што значи да представља самосталну правну целину и да не спада у надлежност оног органа који води поступак који је у току." Уколико би се у конкретном случају прихватило правно тумачење првостепеног и другостепеног управног органа да одлучну чињеницу – да је предметна роба произведена у Европској заједници тумачи на потпуно другачији начин од правног става другостепеног суда, довела би до дискриминације и правне несигурности царинских обвезника на јединственом царинском подручју Републике Србије, чиме би

биле повређене одредбе чл. 27, 32. и 76. Устава Републике Србије и члана 14. у вези са чланом 6. и 13. Европске конвенције и начела опште забране дискриминације из члана 1. Протокола 12 уз Европску конвенцију. Такође је истакао да другостепени орган није ценио жалбене наводе и приложене доказе, јавне исправе – судске одлуке (одлучне чињенице), грубо кршећи Европску конвенцију, бројне одредбе Закона о општем управном поступку и Царинског закона, дискриминишући жалиоца у односу на остале царинске обвезнике на јединственом царинском подручју Републике Србије. Са изнетих разлога, предложио је да суд тужбу уважи и поништи решење туженог и првостепеног органа као незаконита или да их поништи и предмет врати на поновни поступак и одлуку.

У одговору на тужбу, тужени орган је истакао да је у односу на разлоге изнете у тужби већ донео решење, па је, указујући да су наводи тужиоца неосновани, а чињенично стање у оспореном решењу правилно утврђено и образложени сви разлози на којима је оно засновано, предложио да Управни суд донесе пресуду којом ће тужбу одбити као неосновану.

Управни суд је у смислу одредбе члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), решавао предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, посебно имајући у виду да је у конкретном случају спорно правно питање, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода истакнутим у тужбу, одговору на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из образложења оспореног решења и списка предмета произлази да се Решењем Министарства финансија и привреде Републике Србије, Управе царина, Царинарнице Београд 02 број У/І-411/2013 од 23.04.2013. године, донетим применом чл.103. ст. 5. Царинског закона (“Службени гласник РС”, бр.18/10) мењају подаци у ЛЦИ УВ-4 број 13620 од 24.03.2011. године ЦИ Аеродром Београд, на начин ближе наведен у ставу првом диспозитива тог решења, па је ставом другим диспозитива обавезано Привредно друштво „А.А.” д.о.о. из ... да уплати износ од 18.279,00 динара на име накнадне наплате мање плаћеног царинског дуга за робу стављену у слободан промент по наведеној ЛЦИ, и то на име царине 15.490,50 динара и на име пореза на додату вредност износ од 2.788,50 динара, при чему жалба на решење не одлаже извршење одлуке. Наведено решење донето је у поступку накнадне контроле увозног царинења робе по наведеној исправи, извршеног од стране овог привредног друштва, у погледу правилне примене Закона о царинској тарифи, па је Тим за накнадну контролу Београд започео накнадну контролу 08.11.2012. године, да би утврдио чињенице које су биле од утицаја на правилност спроведеног поступка царинења у вези са применом Прелазног споразума о трговини и трговинским питањима између Републике Србије и Европске заједнице, а на основу одговора Немачке и Швајцарске царинске администрације о оспореном преференцијалном пореклу робе. Контрола је иницирана 2011. године на основу накнадне провере изјаве овлашћеног извозника на доставницама, која провера је извршена од стране Одељења за порекло робе Управе царина, па је увидом у акт Управе царина број 148-07-483-07-245/7/2011 од 12.12.2011.

године о накнадној провери изјаве овлашћеног извозника на доставницама (delivery note) утврђено да се “докази о преференцијалном пореклу робе, које издаје Привредно друштво “В.В.” из Швајцарске, не могу сматрати веродостојним документима приликом увозног поступка.” Управа царина се дописима од 09.05.2011. године и 25.07.2011. године, обратила царинским адимистрацијама Немачке и Швајцарске и затражила накнаду верификацију изјава овлашћеног извозника на предметним доставницама DE/4050/EA/0315, па је након извршених провера Немачка царинска администрација обавестила Управу царина “да не може да верификује предметне доказе о пореклу, јер су издати у Швајцарској, без обзира што садрже број немачког царинског овлашћења DE/4050/EA/0315, те да је у питању озбиљна формална нерегуларност”, при чему је царинска администрација Швајцарске такође обавестила Управу царина да је “предметна роба прослеђена директно из Немачке у Србију без проласка кроз Швајцарску, те да из тих разлога не могу да верификују издате доказе о пореклу”. Будући да је, поред доношења решења од стране Царинарнице Београд од 23.04.2013. године, против Привредног друштва “А.А.” доо и одговорног лица у овом правном лицу покренут царински прекршајни поступак због учињеног прекршаја из чл. 294. ст. 1. тач. 1. и ст. 2. Царинског закона Републике Србије (“Службени гласник РС” бр. 18/2010, 111/2012), те да је, наконведеног прекршајног поступка, дана 19.02.2016. год. донета правноснажна пресуда од стране Апелационог пркршајног суда, којом је уважена заједничка жалба окривљеног правног лица “А.А.” доо са седиштем у ... и одговорног лица у правном лицу Б.Б. из ... и Решење Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, Царинарнице Београд број П-20/15 (П-85/2014) од 25.11.2015. године преиначено тако што се наведено правно лице и одговорно лице у правном лицу ослобађају кривице што је одговорно лице у правном лицу радећи у име и за рачун правног лица приликом декларисања робе, ради стављања у слободан промет код царинске испоставе Аеродром Београд, поднео царинском органу документацију која садржи нетачне податке, и то све на начин ближе описан у тачкама од а) до ђ) диспозитива ове пресуде, чиме би извршили продужено дело прекршаја из чл. 294.ст.1.тач.1 и ст.2. Царинског закона РС, јер није доказано да су окривљени учинили прекршаје за које је поднет захтев за покретање прекрашајног поступка, то је тужилац, преко пуномоћника, налазећи да наведена правноснажна пресуда прекршајног Апелационог суда 212-ПРЖУ бр. 3015/15 од 19.02.2016. године представља основ за понављање поступка окончаоног правноснажним решењем Царинарнице Београд 02 број У/П-411/2013 од 23.04.2013. године, дана 25.03.2016.год. поднео захтев за понављање управног поступка окончаоног наведеним правноснажним решењем од 23.04.2013. у складу са одредабом чл. 239. ст. 1. тач. 1. Закона о општем управном поступку. Одлучујући о наведеном захтеву, Царинарница Београд донела је ожалбено решење дана 29.03.2016. године, којим је одбила предлог тужиоца за понављање поступака окончаноног решењем Царинарнице Београд од 23.04.2013. године као неоснован, налазећи да наведена пресуда Прекршајног Апелационог суда у Београду не представља нови доказ у смислу члана 239. став 1. тачка 1. ЗУП-а, са разлога што је овом пресудом одлучено о прекршајној одговорности увозника и његовог одговорног лица, док новог доказа који се тиче доказа о пореклу робе који је предвиђен Прелазним споразумом у истој нема. Наиме, како је првостепени орган нашао, за робу као предмет овог поступка није оспорено европско порекло, односно да је иста произведена у Европској заједници, али доказ о пореклу, изјава овлашћеног извозника о европском преференцијалном пореклу робе није могла бити прихваћена као доказ о пореклу, јер ју

је дао извозник из Швајцарске, са немачким ауторизационим бројем, те, као таква, није могла бити прихваћена у сврху примене повластице која је предвиђена Прелазним споразумом, нарочито имајући у виду да су царинска администрација Швајцарске и Немачке потврдиле формалне неправилности при издавању предметног доказа о пореклу. Одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против решења првостепеног органа од 29.03.2016. године, којом је оспорена законитост решења са разлога, које је тужилац поновио и у тужби, којом је покренуо овај управни спор, тужени орган је оценио да је жалба неоснована, а првостепено решење засновано на правилно утврђеном чињеничном стању и правилној примени закона, због чега је жалбу применом одредбе члана 230. Закона о општем управном поступку одбио. Наиме, и према оцени туженог органа у поступку накнадне контроле и доношења решења од 29.03.2011. године правилно је утврђено да се докази о преференцијалном пореклу који издаје извозник "В.В." из Швајцарске (извозник и по предметној ЛЦИ УВ-4) не могу сматрати веродостојним документима приликом увозног поступка, с обзиром на то да је немачка царинска администрација обавестила Упрву царина Републике Србије да не може да верификује предметни доказ о пореклу робе јер је издат у Швајцарској и то без обзира што садржи број немачког царинског овлашћења DE4050/EA/0315, као и да је у питању озбиљна формална нерегуларност, као и да је Швајцарска царинска администрација обавестила Управу царина Републике Србије да је предметна роба прослеђена директно из Немачке у Србију без проласка кроз Швајцарску, те да са тог разлога не могу да верификују издати доказ о пореклу, а о чему је сачињен и Записник број 148-09-38-02-334/4/2012 од 22.01.2013. године, па се пресуда Прекршајног Апелационог суда у Београду од 19.02.2016. године не може сматрати новом чињеницом, која би се могла узети као разлог за понављање поступка и не представља нови доказ на основу кога би се, да је био издат или употребљен у ранијем поступку, утврдило другачије чињенично стање у погледу преференцијалног порекла робе стављене у слободан промет по предметној ЛЦИ УВ-4, при чему нису тачни ни наводи жалиоца да је наведеном пресудом Записник о утврђеном чињеничном стању Тима за накнадну контролу број 148-09-38-02-334/4/2012 од 22.01.2013. године "стављен ван снаге више и не производи правне последице". Истичући да жалбени наводи не могу довести до другачије одлуке по жалби, те да је првостепени орган у ожалбеном решењу дао јасне и правилне разлоге за своју одлуку, тужени је донео решење као у диспозитиву.

Према оцени Управног суда, правилно је одлучио тужени орган, када је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца, изјављену против првостепеног решења, будући да и по оцени суда правноснажна пресуда Прекршајног Апелационог суда у Београду 212-ПРЖУ бр. 3015/15 од 19.02.2016. године у конкретном случају не представља нов доказ у смислу члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку. Ово са разлога што је у прекршајном поступку, у коме је донета правноснажна пресуда по основу које је тужилац поднео захтев за понављање конкретног управног поступка, одлучивано о прекршају из члана 293. став 1. тачка 1. и ст. 2. Царинског закона, те су изведени докази и утврђиване одлучне чињенице на основу којих се закључује да су се у радњама правног лица и одговорног лица у правном лицу стекла обележја прекршаја из наведеног члана Царинског закона, па су окривљени ослобођени прекршајне одговорности, јер нема доказа да су учинили прекршаје за које је поднет захтев за покретање прекршајне одговорности, док су у поступку накнадне контроле правилности царинења робе по ЛЦИ УВ-4 број 13620 од

24.03.2011. године ЦИ Аеродром Београд, у коме је донето правноснажно решење 11.04.2013. године и којим је окончан поступак, чије се понављање тражи, утврђиване одлучне чињенице од којих зависи да ли су у конкретном случају испуњени услови за повлашћено царинење робе, које је предвиђена Прелазним споразумом, па је, с обзиром да је накнадно утврђено да је преференцијално порекло робе оспорено, те да није било места наплати царинског дуга, који је раније, по ЈЦИ УВ-4 број 13620 од 24.03.2011. год., обрачунат и наплаћен у нижем износу од прописаног, донето правноснажно решење Управе царина Царинарнице Београд од 23.04.2013.год. Са изнетог, у питању су два поступка (царински прекршајни и царински управни у коме је накнадно контролисано увозно царинење), који су независни један од другог, па царински прекршајни поступак не представља ни претходно питање, у смислу члана 113. Закона о општем управном поступку, у поступку накнадне контроле царинења робе по конкретној ЈЦИ УВ-4 број 13620 од 24.03.2011. године, иако је утврђивање одлучних чињеница за оба поступка везано за исту правну ситуацију, па су неосновани наводи тужиоца да је управни орган био дужан да прекине поступак, до окончања прекршајног поступка. Имајући у виду наведено, неосновано се тужилац у конкретном случају позвао и на пресуду Врховног суда Србије УВ 4616/07 од 14.05.2008. године у погледу дефинисања претходног правног питања и поступања органа у смислу члана 134. став 1. наведеног Закона, када наиђе на питање без чијег се решења не може решити сама управна ствар, а са истих разлога неосновано је и позивање тужиоца и на мишљење Министарства финансија број 483-00-00002/2015-17 од 05.02.2015. године, при чему мишљење Министарства финансија, на које се тужилац позива и не обавезује Управни суд у поступку одлучивања по тужби. Са изнетих разлога се одлука Управе царина Царинарнице Београд од 23.04.2013. год. не може сматрати ни "казном" за тужиоца, које мора бити ослобођен, имајући у виду пресуду Апелационог прекршајног суда, како то неосновано у тужби тужилац истиче.

Суд је имао у виду, такође, и навод тужиоца да је правноснажном пресудом Прекршајног Апелационог суда од 19.02.2016. године стављен ван снаге Записник о утврђеном чињеничном стању Тима за накнадну контролу Београд бр. 148-09-38-02-334/4/2012 од 22.01.2013. године, по основу којег је донето решење од 23.04.2013. године, којим је окончаан поступак чије се понављање тражи, али је нашао да овај навод није основан, будући да наведени записник и чињенице које су садржане у том записнику, и које су цењене од стране прекршајног суда у поступку утврђивања постојања прекршајне одговорности, овом пресудом није, а није ни могао бити "стављен ван снаге", што је све правилно ценио и тужени, одлучујући оспореним решењем у поступку по жалби, при чему правноснажна одлука прекршајног суда у конкретном случају нема ни квалитет "обавезујуће одлуке", како се то у тужби неосновано наводи, у односу на одлучивање царинског органа, који је у проведеном управном поступку донео одлуку по жалби, односно, захтеву за понављање управног поступка, јер нема ни својство одлуке донете од стране више инстанце у односу на нижу инстанцу одлучивања.

Суд је такође имао у виду и наводе тужиоца којим је указано на то да су доношењем оспореног и ожалбеног акта учињене повреде права зајемчених Уставом Републике Србије и међународним прописима, али је нашао да ови наводи не могу довести до другачије одлуке по тужби у овом управном спору, при чему тужилац,

уколико налази да су му ова права повређена, може тражити њихову заштиту у одговарајућем поступку код, за то, надлежног суда.

Са свега изнетог, Управни суд је оценио да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, па је применом одредбе члана 40. став 1. и 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

**ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ**  
**дана 06.12.2018. године, 5 У. 13857/16**

**Записничар**  
**Снежана Николић,с.р.**

**Председник већа-судија**  
**Живана Ђукановић,с.р.**

**За тачност отправка**  
**Управитељ писарнице**  
**Дејан Ђурић**

**ЦРП/АМ**